

ge af disse lande udmærket godt er klar over det, men at det foregår ude i landsbyerne uden for regeringernes kontrol.

Så debatten, som vi har her, og som breder sig i ringe også fra konferencen i New York, om, at det skal være forbudt og det skal være uacceptabelt, er jo opfattet af regeringerne i mange af landene, men de magter ikke at kontrollere det ude i landdistrikterne, hvor traditionerne stadig væk består. Derfor er konferencen vigtig, og det er jeg også klar over at hr. Peter Skaarup anerkender.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det er en helt rigtig pointe, som fru Elisabeth Arnold har fat i her. Det er heldigvis i højere grad sådan, at det bliver forbudt rundt omkring i verden, og det er det efterhånden også blevet i en del stater i Afrika, måske efterhånden i rigtig mange stater, men som jeg opfatter problemet i Afrika, er det meget sådan, at man ikke håndhæver forbudet, at der altså ikke bliver grebet ind over for det.

Dér har man et arbejde at gøre fra FN's side for at sikre, at de lande, der har en lovgivning på det her område, der er i orden, også sørger for, at den bliver overholdt og bliver håndhævet, og det er dér, jeg ser det store problem.

Men fru Elisabeth Arnold har helt ret i, at der heldigvis er en udvikling i retning af, at det mere og mere bliver gjort strafbart rundt omkring, og at strafferammerne forhøjes, og det er en god udvikling.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører, fru Susanne Clemensen, pludselig blev kaldt ud af døren, fik jeg lige stukket hendes tale i hånden, og den skal jeg så prøve at forelægge her.

Jeg vil ligesom de øvrige ordførere før mig takke for den redegørelse, som ministeren for ligestilling har givet her i dag om, hvordan arbejdet med at følge op på verdensvindekonferencen i Beijing i 1995 går, samt om regeringens arbejde og prioriteringer i forbindelse med FN's særlige samling, Beijing + 5, der snart løber af stabelen i New York.

CD er enig med ministeren i, at der er lang vej at gå endnu. Der er nemlig en meget lang vej. Her tænkes ikke så meget på de danske forhold, men på situationen for kvinder specielt i den tredje verdens lande.

De problemer med ligestilling, der er her i landet, må betegnes som småting i denne sammenhæng. Dette siger jeg ikke for at forklejne de danske problemer, men mere for, at vi skal huske proportionerne i debatten. Hvorvidt der her i Folketinget er en kvindeandel på en tredjedel eller det er halvdelen, virker næsten lige gyldigt, når vi kigger rundt i verden omkring os.

Det er internationalt, der for alvor er noget at kæmpe for, men selvfølgelig skal vi også gøre arbejdet med forslaget til en ny ligestillingslov færdigt, for der er et ordsprog, der siger, at man ikke skal smide med sten, når man selv bor i et glashus. Selv om det nok i forhold til den internationale ligestillingsdebat er at overdrive de danske ligestillingsspørgsmål, er det dog vigtigt, at vi i Danmark sørger for at følge op på verdensvindekonferencen i Beijing ved at få vedtaget forslaget til en ny ligestillingslov, der jo bl.a. implementerer mainstreaming-strategien og vægtningen fra et kvindeperspektiv alene til et kønsperspektiv.

Hvad angår det internationale arbejde for ligestilling, har ministeren allerede nævnt, at kvinder udsættes for vold, og at kvinder bærer den største del af verdens fattigdom.

Jeg kan supplere med, at piger ikke kommer i skole, og at kvinder ingen selvbestemmelse har, samt at kvinder bliver solgt. Og sådan kan man blive ved. Listen er sikkert uendelig lang, men problemerne er der, og der skal tages fat på dem.

Det grundlæggende her er den sammenhæng, der er mellem fattigdom og kvinders stilling i familien og samfundet. Dér, hvor der mangler mest for kvinderne, er i de fattige lande. Her kan det næsten virke som en uoverkommelig opgave, der rækker flere generationer frem, fordi religiøse og kulturelle forhold og århundredgamle nedarvede traditioner næsten er ubrydelige barrierer.

Sundhed og herunder kvinders seksuelle rettigheder er også et vigtigt og meget kontroversielt tema, som regeringen skal have ros for igen at have bragt på dagsordenen.

Udviklingslandene vil hellere have fokus på udvikling og økonomiske ressourcer, som ministeren sagde i sin tale. Fuld anerkendelse af kulturel forskellighed er deres modtræk til EU's krav om at styrke verdens menneskelighed, menneskerettighedsdimensionen. Man fristes næsten til at spørge, om den holdning fra udviklingslandenes side er et udtryk for, at der